

DIUMENGE XX DURANT L'ANY (A)
HOMILIA DEL G. BERNAT JULIOL, MONJO DE MONTSERRAT
20 D'AGOST DE 2017
Is 56,1.6-7; Rm 11,13-15.29-32; Mt 15,21-28

Estimats germans i germanes:

Habitualment les homilies comencen comentant les lectures que han estat llegides immediatament abans. Avui, però, ens centrarem en el *Credo* que proclamarem d'aquí a uns instants. Hi ha qui diu que la saviesa litúrgica ha col·locat el *Símbol* de la fe just després de l'homilia per a evitar que algú perdi la fe a causa del predicador. Desitjo de cor que aquest no sigui el cas d'avui.

El primer element que destacarem ens el proporciona el mateix nom de «*Símbol*», que és una de les maneres que tenim d'anomenar el *Credo*. L'origen d'aquest nom prové d'unes tauletes d'argila que voluntàriament eren trencades. Després els diversos trossos es repartien entre dues o més persones i servien per a poder-se reconèixer entre ells. Quan es trobaven, posaven juntes les diferents peces i, si aquests encaixaven, sabien que estaven davant de la persona correcta. Era una mena de contrasenya identificativa.

El nostre *Símbol* de la fe té la mateixa finalitat. Quan tots junts en l'assemblea el proclamem davant de Déu i davant dels nostres germans i germanes, ens reconeixem mútuament com a cristians. Quan, doncs, diem en veu alta els articles fonamentals de la nostra fe, ens unim en la comunió de saber-nos fills d'un mateix Pare en Jesucrist. No és doncs estrany que el *Credo* trobi el seu lloc litúrgic privilegiat en la celebració Eucarística, sacrament per excel·lència de la comunió i de la unitat.

Un segon element a destacar fa referència concreta al *Credo* que resarem avui a Montserrat. En alguns llocs es resa l'anomenat *Credo* dels Apòstols, que de vegades també diem que és «el curt». Nosaltres proclamarem el *Credo* «llarg», que fou elaborat en els Concilis de Nicea, l'any 325, i de Constantinoble, el 381. Estem, per tant, davant d'un text antiquíssim de les esglésies cristianes. El motiu principal que portà aquests concilis a fer aquest *Credo* fou que hi havia molta gent que negava la divinitat de Jesucrist tot dient que no era igual al Pare en poder i en majestat. Per aquest motiu es van fer afirmacions com la de que Jesucrist és «Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu veritable nascut del Déu veritable».

El *Símbol* ens indica quin és doncs el centre de la nostra fe: Jesucrist, el Senyor. Com a cristians som els qui seguim les petjades del Crist, el Verb etern del Pare que, arribada la plenitud dels temps, es feu un home com nosaltres; que passà per aquest món fent el bé, que predicà el Regne de Déu i obrà miracles amb el seu poder diví; que patí, fou crucificat i ressuscità el tercer dia per a obrir-nos de nou les portes del Paradís i donar-nos la vida eterna. Sense el Crist Senyor la nostra fe no tindria cap tipus de sentit, la nostra esperança hauria desaparegut.

El tercer i darrer ensenyament, dels molts altres que en podríem extreure, és el que van fer els pares conciliaris per a redactar el *Símbol*: van pensar, van pensar la fe. Podria semblar una obvietat però no és així. Estem precisament davant d'un moment històric decisiu per als segles posteriors. Aquells homes, reunits per a dir que Crist era el vertader Fill de Déu, van haver de pensar i aplicar la raó humana al servei de la fe. És així com van unir la fe de la Sagrada Escripura i la raó de la filosofia, que va donar com a resultat l'expressió: «de la mateixa naturalesa del Pare». Els debats foren tan

grans i apassionants que diuen que fins i tot els botiguers del mercat discutien sobre la igualtat de naturalesa del Pare i del Fill en el sí de la Trinitat.

Ens ensenyaren així que la fe i la raó han de caminar juntes. No són dues coses contraposades sinó que, al contrari, la raó ens ajuda a comprendre la nostra fe i, al seu torn, la fe eleva la raó fins al màxim de les seves capacitats. Si la raó s'oblida de la fe, es corre el perill de la deshumanització, de la tirania. Si la fe s'oblida de la raó, el perill és el fanatisme, la violència en nom de Déu. Aquesta setmana n'hem viscut les dramàtiques conseqüències a Barcelona. Com va dir el papa Benet XVI, la violència, que és contrària a la raó, mai no pot caminar juntament amb la fe. Atrèvim-nos, doncs, a pensar la nostra fe!

Estimats germans i germanes, quan la dona cananea de què ens parla l'evangeli s'acostà a Jesús i li suplicà per la seva filla, havia comprès que la fe ens mostra el Déu de l'amor i de la misericòrdia, de la tendresa i de la bondat, de la pau i de la fraternitat, de l'esperança i de la llibertat. És per això que des de la nostra fe podem dir: «no tinc por».